

Обкладинка
Ярина Гладець

Світлини на обкладинці:

Юрій Миськів. Пластовий загін «Червона Калина»
З архіву пані Марії Василькевич-Рипан (на звороті)

Блаженніший Вуйко Любка. – Львів : Свічадо, 2017. – 208 с.
ISBN 978-966-938-111-8

До книжки увійшли спогади про Блаженнішого Любомира Гузара, авторами яких є люди різного віку, професій, національностей і віровизнань. Відверто, зворушливо, смішно, влучно, без пафосу, простими словами про Людину великого серця – так коротко можна охарактеризувати ці щирі оповіді. Для широкого кола читачів.

ISBN 978-966-938-111-8

УДК 262.12

© Видавництво «Свічадо», 2017

ЗАМІСТЬ ВСТУПНОГО СЛОВА



Коли Блаженніший Любомир помер, був похорон, я слідкував за прощаннями, усіма програмами в мас-медіа, думками, які висловлювали про нього різні люди. Те, що говорили, якось запам'ятовувалося, залишалося в моїй голові. В один момент виникла думка: шкода, що мине час – і все, що люди тепер говорять про Блаженнішого, втратиться. А всі ті спомини – сказані, написані – показували його з різних сторін. Бо кожен бачив його по-іншому, хоч усі описували ту саму людину. Я тоді подумав, що було б цікаво зробити книжку-спогад про Блаженнішого, але таку, яку б «сформували» різні люди.

Другого дня після усіх похоронних урочистостей, усіх тих ефірів про Блаженнішого я пішов косити траву біля свого будинку. Косив, косив, і раптом мені пригадалися слова, якими племінник Блаженнішого, Роман Василькевич, почав своє слово про нього: «Дорогий Блаженніший Вуйку Любку». Я подумав, що публічно таке звернення ще ніхто ніколи не вживав щодо особи кардинала Гузара. Але, на мій погляд, саме ті слова окреслили найкраще те, що говорили про Любомира Гузара всі люди в ці скорботні дні.

6 ■ ■ ■ Тобто він – Блаженніший, але водночас – Вуйко. Гадаю, це звернення окреслювало Блаженнішого таким, що у своїй поставі, зовнішності він стягувався на святця, на офіційну людину, кардинала. Але водночас постійно «втікав» до вуйка – до простої теплої людяності. Він хотів бути людиною – це його слова, він постійно хотів бути людиною. Тому мене ці слова звертання, які тепер є назвою книжки, тоді дуже заінтригували.

Мое перше знайомство з Блаженнішим відбулося, коли він тільки переїжджав в Україну, а я якраз купував собі хату. Чоловік, в якого я купував цю хату, просив перерахувати йому плату за кордон. Я не знав, як це зробити. Директор нашого видавництва Богдан Трояновський сказав мені, що є такий отець Любомир Гузар, який переїжджає в Україну, і можна його про таке попросити, що він то зробить. І Блаженніший зробив – перерахував кошти, не знаючи, не бачачи мене. А вже коли він приїхав в Україну, я йому віддав гроші та познайомився з ним. Він тоді був більш бородатий, худіший, ніж останніми роками. Ми сиділи в дуже старій хаті, яку брати з його монашої спільноти купили під монастир. Балакали про різне. І я його запам'ятаю як людину відкриту та відважну, адже те, що він зробив для мене, ось так без задніх думок, справді було відважно.

7 ■ ■ ■ Колись ми запросили Блаженнішого до нас у гості, у видавництво «Свічадо». Усі працівники зібралися, слухали його, він дав нам грамоту, то було дуже приємно. А тоді якраз у нас вийшла одна з топових книжок – «Біблійна симфонія», найкраща, найгрубша, найбільша книжка, в якій зібрано дуже багато інформації. Під кінець зустрічі ми попросили Блаженнішого сказати побажання для видавництва. А він уже тоді гірше бачив. І каже: «Ви повинні видавати такі книжки, щоби мали дуже великі букви, щоб усі могли їх читати. А також щоб кожна людина могла цю книжку в кишеню запхати і ходити з нею». І тут ми даруємо йому нашу «симфонію»... величезний формат, купа сторінок, букви, які під збільшувальним склом дивитися треба...

Я думаю, що спомин про Блаженнішого Любомира зараз дуже важливий, бо ще гарячий. Життя з часом затре його. Звісно, що про нього ще напишуть не один поважний том, але книжка, яку тримаєте в руках, – це, можливо, саме та, яку кожна людина зможе «в кишеню запхати і ходити з нею».

Віктор Древняк,
заступник директора видавництва «Свічадо»

ДОРОГИЙ БЛАЖЕННІШИЙ ВУЙКУ ЛЮБКУ!

Роман Василькевич, Павло Василькевич, Марія Василькевич-Рипан – племінники Любомира Гузара

Дорогий Блаженніший Вуйку Любку! Ваша смерть залишила велику порожнечу не лише серед української громади, але особливо в нашій родині. Ви були великою частиною нашого життя від початку. Мої слова пливуть зі сердець нас усіх: дітей Вашої сестри Марти (Марійки, Петра, Павла і Ромка), наших любих (Геньо, Джен, Лин і Емма) та її внуків і правнуків.

Ви були хресним батьком Марійки і хоч боялися її тоді тримати, Ви духовно помагали. Коли Ви приїжджали до Детройта, наші батьки просили Вас бавити малих близнюків Петра і Павла. Ви не вмiли пеленки міняти, але захоплювали дітей казками. Роман був першим, кого Ви хрестили, коли стали священником.

Упродовж нашого дитинства Ваша лагідність, доброта і веселий настрій нам дуже подобалися. Хоча ми не були свідомі Вашого впливу на нас,

ми змалку Вас наслідували. Наприклад, ми, троє хлопців, поставили віттар у пивниці і вдавали, що ми – священники. В ті часи ми не розуміли, чому Ваші проповіді були короткі. Від Вас ми навчилися, що не треба довго говорити, щоби щось мудрого сказати.

Нас, малих, цікавила Ваша скромність і простота. Ваша улюблена вечеря в ті часи, як і пізніше в Княжичах, коли Марійка або Павло привезли їх, була: ковбаски, фасоля та пляцок з яблук із морозивом. Коли подали цю звичайну вечерю, Ви перехрестилися, облизалися та з приємністю наїлися. Ви були скромним чоловіком, кому не потрібно багато, але Ваше серце сягало далеко і торкало багатьох.

Для нас, дітей, Ви були кимось надзвичайним – ми дивувалися Вашими досягненнями. Ми бачили, що Ви відрізнялися від усіх і мали перед собою цікавий шлях і завдання. Хоча ми пробували Вас захистити для себе, та розуміли, що мусимо ділитися Вами зі світом, щоби Ви могли послужити всім.

Хоча було трудно знайти на це вільний час, Вам дуже подобалися родинні відвідини, особливо відпочинок на господарці дідуся Демчука у Віконсині. Навіть коли Ви були далеко, де